

Fastlagssöndagen Mark 10:32-45 Umeå stads kyrka 20170226

Jesus och hans lärjungar vandrar upp emot Jerusalem. Texten understryker, att Jesus var den som gick först, han som är vägen, sanningen och livet. Han är den som kallat oss människor att följa honom och som leder oss på livets väg.

För Jesu egen del skulle vandringen mot det jordiska Jerusalem bli hans sista vandring. Lärjungarna visste att det var farligt att bege sig till Jerusalem och de var rädda för vad som skulle ske. Jesus samlar därför sina lärjungar och förklarar för dem, vad som skulle hända med honom, när han säger:

"Vi går nu upp till Jerusalem. Människosonen skall utlämnas åt överstepräster och de skriftlärd, och de skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna, som skall göra narr av honom och spotta på honom, prygla honom och döda honom, och efter tre dagar skall han uppstå."

Det Jesus förklarar för sina lärjungar är det centrala i vår kristna tro, att Jesus skulle **lida, dö och uppstå** för oss människor. Det är ett tröstens evangelium till rädda och ängsliga lärjungar.

Jesus har gett sitt liv för hela världen, inte bara för människor då, utan för människor i alla tider. Fastän det är så länge sedan detta hände med Jesus, så finns det samma kraft i Jesu försoningsblod, det befriar från synd och skuld. Värdet i Jesu försoning har under tidernas lopp inte drabbats av inflation eller kursras.

När lärjungarna hörde honom förklara vad som skulle hända med honom, så står det att lärjungarna inte förstod

vad Jesus sade. Lukas skriver: *Av detta begrep lärjungarna ingenting. Vad han menade var fördolt för dem, och de kunde inte förstå vad han sade.* Luk 18:34

Ändå var det inte första gången som Jesus förklarade för sina lärjungar om sitt lidande död och uppståndelse, Det var faktiskt den tredje gången som Jesus förutsade vad som skulle hända med honom.

Det var först när lärjungarna blev utrustade med Guds helige Ande, som de förmådde att i tro ta emot det Jesus sagt och gjort.

Som kristna behöver vi den helige Ande som förklarar djupet i den kristna tron för oss.

Jesus hinner knappt avsluta sin förklaring av vad som skulle övergå honom, så träder Jakob och Johannes fram och ber om att få hedersplatser i himmelen.

Denna frestelse har funnits i alla tider. Eva ville få bli lik Gud, när hon girigt sträckte sin hand efter den förbjudna frukten. I kyrkans historia finns många gräsliga exempel på hur människor trånat efter makt och position.

Frestelsen att nå de högsta platserna börjar tidigt. Jag kommer ihåg när jag själv gick i skolan hur vi skolbarn under rasterna lekte på stora snöhögar leken ”Herren på täppan”. Där det gällde att knuffa ned de andra och stå där på toppen och ropa ut ”Herren på täppan”. Den leken fortsätter sedan under hela livet, då människor kämpar för att bli något i andras ögon.

Strax efter det att Jesus förklarat för Jakob och Johannes att platsen till höger och vänster om honom i himmelen kunde han inte utlova, så blev de andra lärjungarna irriterade på dem. Konflikter mellan Jesu lärjungar fanns redan då. Det var inget som Jesus gillade och den första kristna kyrkan fick lägga ned mycket arbete på att stävja konflikter.

I den kristna gemenskapen vill Jesus visa på en kärlekens väg. En väg som är helt annorlunda än när människor söker efter makt och position. Han säger avslutningsvis: *Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara allas slav. Människosonen har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.*

Den största position en människa under livet kan nå är att bli och vara ett Guds barn. För människor i sig själva är det omöjligt, men Gud har gjort det möjligt genom att han sände sin Son Jesus Kristus hit till världen, som vår ende frälsare. Det är som Paulus skriver *Gud är en, och en är förmedlaren mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus, som gav sig själv till lösen för alla* I Tim 2:6

Jesus kallar oss att följa honom och gå ödmjukhetens väg. Paulus lyfter fram Kristus som föredömet för ett kristet liv när han skriver: *Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors.* Fil 2:5-8

Det handlar om att gå ödmjukhetens väg. Ofta strävar vi människor efter att få finare uppgifter här i världen, men Gud sänder oss in i nöden, där det inte finns någon prestige. För drygt 800 år sedan levde i Assisi en man vid namn Franciskus. När han växte upp hade han obegränsat med pengar som han kunde spendera på fester tillsammans med andra ungdomar. De gjorde allt

för att ha kul i livet. Men han upplevde ändå att livet var tomhet. Efter sin omvändelse blev han sänd av Gud till de allra fattigaste som han gav av det han hade. Han uppsökte också de spetälska, människor som ingen ville ha att göra med eftersom de var rädda för att bli smittade. Men Franciskus uppsökte dessa spetälska för att lägga om deras stinkande sår. För Franciskus var det en del i hans omvändelse att finna kärlek och visa omtanke till det som i världen ingenting var. Så skulle det också vara bland oss, att vi inte drar oss bort från någon, utan att evangelie frihet får göra oss villiga att vara Jesu tjänare här i världen. Vi får vara hans **händer och fötter** villiga till tjänst. Vi får försöka att se med hans **blick** hur människor har det. Vi får ha våra **öron** öppna, så att vi kan höra och förstå hur andra människor tänker och har det. Vi får vara Jesu **mun** som förmedlar den tröst som kommer från Gud.

Jesus har utstakat en kärlekens väg för oss människor genom att själv gå den.

I tro får vi följa honom i de spår som kan innebära att vi kan utsättas för människors glåpord, att våra liv kan bli bespottade. Många i kyrkans historia har fått gå martyriets väg och ändå inte förnekat tron på Jesus. Nej mitt i lidandet har de knäppt sina händer och bett för dem som förföljt dem eller för dem som gjort livet surt för dem.

Tron höll för dem ända in i slutet och många kunde för sitt inre se en öppnad himmel.

I dag har vi alla förmånen att få uttrycka vår tro på Jesus.